Η Κρυμμένη Ιστορία του Στίχου Σαράντα - Αριθμός Επτά

Ένδεκα και Είκοσι Δύο

Jeff Pippenger
2026-04-04

Το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, το εδάφιο δεκαέξι και το εδάφιο είκοσι δύο, αμφότερα ευθυγραμμίζονται με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Η εκπλήρωση του εδαφίου δέκα το 1989 οδήγησε στον Ουκρανικό Πόλεμο το 2014, όπως παριστάνεται από την εκπλήρωση του εδαφίου έντεκα το 217 π.Χ. με τη μάχη της Ραφίας. Το εδάφιο έντεκα έως το εδάφιο δεκαέξι είναι επίσης το εδάφιο έντεκα έως το εδάφιο είκοσι δύο· επομένως, η κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα, όπως παριστάνεται στα εδάφια έντεκα έως δεκαέξι, παριστάνεται επίσης ως η ιστορία του εδαφίου έντεκα έως είκοσι δύο. Η κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα παριστάνεται στα εδάφια έντεκα έως είκοσι δύο.

Κεφάλαια Ένδεκα έως Είκοσι Δύο

Αυτή η κρυμμένη ιστορία παριστάνεται επίσης στα κεφάλαια ένδεκα έως είκοσι δύο της Γένεσης, του Ματθαίου, της Αποκάλυψης και του Η Ζωή του Χριστού. Αυτοί οι τέσσερις μάρτυρες των κεφαλαίων «ένδεκα έως είκοσι δύο» εναρμονίζονται με την κρυμμένη ιστορία, διότι η κρυμμένη ιστορία είναι τα εδάφια ένδεκα έως είκοσι δύο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Το κέντρο των τεσσάρων μαρτύρων προσδιορίζει πάντοτε το σημείο της διαθήκης, αρχίζοντας με τη διαθήκη του θανάτου, η οποία παριστάνεται από τον Νεβρώδ στο ενδέκατο κεφάλαιο της Γένεσης, και καταλήγοντας στην πόρνη της Ρώμης στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης.

Δεκαεπτά

Με εξαίρεση τον Ματθαίο, οι τέσσερις μάρτυρες προσδιορίζουν το δέκατο έβδομο κεφάλαιο ως το μέσον της περιόδου που απεικονίζουν. Ο αριθμός δεκαεπτά απαντά επίσης τρεις φορές στις τρεις προφητείες των διακοσίων πενήντα ετών που άρχισαν το 457 π.Χ., το 64 και το 1776. Δύο από αυτές τις γραμμές, (η πρώτη και η τελευταία), προσδιορίζουν ένα μέσον όταν η πρώτη γραμμή του 457 π.Χ. έληξε το 207 π.Χ. και η τελευταία γραμμή του 1776 λήγει το 2026. Το 207 π.Χ. βρισκόταν ανάμεσα στις μάχες της Ραφίας και του Πανίου, και το 2026 είναι η μεσοθητεία του τελευταίου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών.

Μέσα στις τρεις γραμμές των διακοσίων πενήντα ετών, ο Πτολεμαίος βασίλευσε επί δεκαεπτά έτη. Υπάρχουν δεκαεπτά έτη μεταξύ του 313 και του 330 στη γραμμή του Νέρωνα, και υπήρχαν δεκαεπτά έτη μεταξύ της μάχης της Ραφίας το 217 π.Χ. και της μάχης του Πανίου το 200 π.Χ. Τρεις από τους τέσσερις μάρτυρες των κεφαλαίων ένδεκα έως είκοσι δύο σημειώνουν το ακριβές μέσον τους ως το δέκατο έβδομο κεφάλαιο. Επομένως, η κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα παριστάνεται στα εδάφια ένδεκα έως είκοσι δύο του ιδίου κεφαλαίου, και οι τέσσερις μάρτυρες των κεφαλαίων ένδεκα έως είκοσι δύο ευθυγραμμίζονται με αυτά ακριβώς τα ίδια εδάφια. Η

εκπλήρωση καθεμιάς από τις τρεις προφητείες των 250 ετών ευθυγραμμίζεται με την ίδια ακριβώς ιστορία. Το μέσον τονίζεται ως ορόσημο, και προσδιορίζεται ιδιαιτέρως ως το σύμβολο της διαθήκης και της σφραγίδας του λαού του Θεού.

Δανιήλ Δώδεκα

Τα εδάφια επτά, ένδεκα και δώδεκα του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζουν την τελική περίοδο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το εδάφιο επτά προσδιορίζει την 31η Δεκεμβρίου 2023, το εδάφιο δώδεκα προσδιορίζει την 18η Ιουλίου 2020. Ο διασκορπισμός του εδαφίου επτά, ο οποίος έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2023 και είχε αρχίσει στις 18 Ιουλίου 2020, απεικονίσθηκε στο άλφα και το ωμέγα των τριών εδαφίων προφητικού χρόνου που βρίσκονται στο Δανιήλ δώδεκα. Το μεσαίο εδάφιο των 1.290 ετών προσδιορίζει την ιστορία από το 1989 έως τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής ως 30, και κατόπιν 1.260 έως το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας. Τριάντα έτη, που αντιπροσωπεύουν την ηλικία της ιερατείας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και 1.260 έτη, που προτυπώνουν τους συμβολικούς σαράντα δύο μήνες της Αποκάλυψης δεκατρία.

Η διττή προφητεία των 30, ακολουθούμενη από χίλια διακόσια εξήντα έτη, αποτελεί σύμβολο της διττής προφητείας της διαθήκης του Αβραάμ και του Παύλου περί 400 και 430 ετών. Το μέσον των τριών εδαφίων του χρόνου στο Δανιήλ δώδεκα αντιπροσωπεύει την ανταρσία του δέκατου τρίτου γράμματος, ενώ συγχρόνως τονίζει τη διαθήκη και τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τα τρία εδάφια εναρμονίζονται επίσης με την κεκρυμμένη ιστορία και προσθέτουν μία ακόμη μαρτυρία στην έμφαση ότι το μέσον αποτελεί σύμβολο της διαθήκης.

Άνοιξη και Φθινόπωρο

Με όλες αυτές τις γραμμές πρέπει να συμπεριλάβουμε τους τρεις μάρτυρες των εορτών της άνοιξης και του φθινοπώρου, οι οποίες βρίσκονται στο Λευιτικό είκοσι τρία, ευθυγραμμισμένους και συνδυασμένους με την Πεντηκοστιανή περίοδο στην ιστορία του σταυρού. Εκεί το κεφάλαιο είναι το είκοσι τρία, το οποίο αποτελεί σύμβολο του έργου εξιλέωσης του Χριστού. Το κεφάλαιο αποτελείται από σαράντα τέσσερις στίχους, οι οποίοι συμβολικά αντιπροσωπεύουν την 22α Οκτωβρίου 1844. Η 22α Οκτωβρίου αντιπροσωπεύει 22 ημέρες του Οκτωβρίου, αρχίζοντας από την πρώτη ημέρα και τελειώνοντας την εικοστή δεύτερη ημέρα, φέροντας έτσι τα διαπιστευτήρια του εβραϊκού αλφαβήτου. Ο Οκτώβριος, ως ο δέκατος μήνας, όταν πολλαπλασιάζεται επί την εικοστή δεύτερη ημέρα, ισούται με 220.

Στο εβραϊκό ημερολόγιο, η δέκατη ημέρα του εβδόμου μηνός ήταν η Ημέρα του Εξιλασμού, και δέκα επί επτά είναι εβδομήντα, σύμβολο δοκιμαστικού χρόνου. Τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη έληξαν το 1844, όταν έφθασε ο τρίτος άγγελος, όπως προτυπωνόταν από το τρίτο διάταγμα που εγκαινίασε την περίοδο. Εβδομήντα εβδομάδες είχαν ορισθεί ως δοκιμαστικός χρόνος, ο οποίος τότε παραχωρήθηκε στον αρχαίο κατά γράμμα Ισραήλ κατά την έναρξη των 2.300 ημερών, και κατά τη λήξη εκείνων των ημερών η δοκιμαστική περίοδος για τον σύγχρονο πνευματικό Ισραήλ παριστανόταν από τη δέκατη ημέρα του εβδόμου μηνός, η οποία ισούται με εβδομήντα. Η 22α Οκτωβρίου 1844 προτυπώνει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, και εκεί είναι όπου λήγει ο

συμβολικός χρόνος δοκιμασίας των εβδομήντα ετών για τον Αντβεντισμό της Εβδόμης Ημέρας, όπως συνέβη και για τους Ιουδαίους όταν ο Στέφανος λιθοβολήθηκε.

Το 1844 αντιπροσωπεύει μια περίοδο κατά την οποία κατέφθασαν δύο άγγελοι, ο δεύτερος κατά την πρώτη απογοήτευση και ο τρίτος κατά τη μεγάλη απογοήτευση. Το «44» αντιπροσωπεύει ένα διπλό μήνυμα, όπως απεικονίζεται από το τεσσαρακοστό τέταρτο εδάφιο του Δανιήλ ένδεκα, στα νέα από την ανατολή και από τον βορρά. Το Λευιτικό είκοσι τρία αποτελείται από σαράντα τέσσερα εδάφια, τα οποία διαιρούν τις ιερές εορτές σε άνοιξη και φθινόπωρο. Αυτά τα σαράντα τέσσερα εδάφια αντιπροσωπεύουν ένα διπλό μήνυμα. Οι δύο εποχές αντιπροσωπεύονται από είκοσι δύο εδάφια η καθεμία, ώστε τόσο οι εορτές της άνοιξης όσο και εκείνες του φθινοπώρου να αντιπροσωπεύουν τα είκοσι δύο γράμματα του εβραϊκού ημερολογίου. Όταν αυτοί οι δύο μάρτυρες των είκοσι δύο εδαφίων συνενώνονται μαζί με την Πεντηκοστιανή περίοδο, παράγουν ένα πλαίσιο τριών βημάτων.

Το πρώτο ορόσημο αποτελείται από τρία μέρη, ακολουθούμενα από πέντε ημέρες, όπως και το τελευταίο από τα τρία ορόσημα. Το μεσαίο ορόσημο είναι οι τριάντα ημέρες πρόσωπο με πρόσωπο διδασκαλίας από τον Χριστό προς εκείνους που χρίονται ως ιερείς για υπηρεσία στην θριαμβεύουσα εκκλησία. Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Λευιτικού ευθυγραμμίζεται με την κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα.

Μεσαία σημεία

Το μέσον της γραμμής από το ενδέκατο έως το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο της Γενέσεως είναι το δέκατο έβδομο κεφάλαιο, όπου θεσπίστηκε το δεύτερο βήμα της τριμερούς διαθήκης του Αβραάμ και το σημείο της περιτομής. Το ακριβές κέντρο όλων των εδαφίων που βρίσκονται από το ενδέκατο έως το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο είναι η Γένεσις 17:22:

> Αλλά τη διαθήκη μου θα τη στήσω με τον Ισαάκ, τον οποίο η Σάρρα θα σου γεννήσει κατά τον καιρό αυτόν τον επόμενο χρόνο. Και έπαυσε να μιλά μαζί του, και ο Θεός ανέβηκε από τον Αβραάμ. Γένεσις 17:22.

Ο Θεός άρχισε να μιλά στον Αβραάμ στο πρώτο εδάφιο και ολοκλήρωσε τη συνομιλία Του στο εικοστό δεύτερο εδάφιο, ώστε ολόκληρος ο διάλογος της διαθήκης της περιτομής να τοποθετηθεί μέσα στο προφητικό πλαίσιο των είκοσι δύο γραμμάτων του εβραϊκού αλφαβήτου, ενώ το θέμα των είκοσι δύο εδαφίων ήταν η τελετή της περιτομής, η οποία έπρεπε να τελεσθεί την όγδοη ημέρα. Το κέντρο ή μέσον του χωρίου της Γενέσεως είναι η διαθηκική σχέση του Θεού με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, όπως αυτή παριστάνεται από τη διαθήκη της περιτομής του Αβραάμ. Το μέσον της σειράς των κεφαλαίων της Γενέσεως από το ενδέκατο έως το εικοστό δεύτερο είναι το δέκατο έβδομο κεφάλαιο, και το απόλυτο μέσον του κεφαλαίου είναι το εικοστό δεύτερο εδάφιο, όπου ο Θεός παύει τη συνομιλία Του περί της διαθήκης με τον Αβραάμ, τοποθετώντας έτσι το μέσον μέσα στο πλαίσιο του εβραϊκού αλφαβήτου των είκοσι δύο γραμμάτων. Το μέσον αυτών των είκοσι δύο εδαφίων είναι, βεβαίως, το ενδέκατο εδάφιο.

> Καὶ θέλετε περιτέμνει τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας σας· καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι σημεῖον τῆς διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. Γένεσις 17:11.

Τα μέσα σημεία των τεσσάρων περικοπών των κεφαλαίων ένδεκα έως είκοσι δύο της Βίβλου περιλαμβάνουν τρεις στίχους, ώστε να ολοκληρώνεται το νόημα του μεσαίου σημείου.

> Αὕτη εἶναι ἡ διαθήκη μου, τὴν ὁποίαν θέλετε φυλάττει, ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ· πᾶν ἀρσενικὸν ἀνὰ μέσον ὑμῶν θέλει περιτέμνεσθαι. Καὶ θέλετε περιτέμνει τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας σας· καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι σημεῖον τῆς διαθήκης ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. Καὶ παιδίον ὀκταήμερον θέλει περιτέμνεσθαι ἀνὰ μέσον ὑμῶν, πᾶν ἀρσενικὸν εἰς τὰς γενεὰς σας, καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ὁ ἠγορασμένος διὰ χρημάτων ἀπὸ παντὸς ξένου, ὅστις δὲν εἶναι ἐκ τοῦ σπέρματός σου. Γένεσις 17:10–12.

Ένα σημείο είναι ένα σημαινόμενο γνώρισμα, το οποίο αντιπροσωπεύει μία σημαία. Το χωρίο αφορά τη σημαία, οι οποίοι είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Το αρσενικό παιδί έπρεπε να περιτμηθεί σε ηλικία οκτώ ημερών, καθώς και η διαθήκη του Νώε ήταν με τις οκτώ ψυχές μέσα στην κιβωτό· έτσι χρησιμοποιείται ο αριθμός οκτώ για να συνδεθεί η Νωαχική διαθήκη με την Αβρααμική διαθήκη. Αυτοί πρέπει να είναι Φιλαδελφείς, διότι πρόκειται να περιτμηθούν, πράγμα το οποίο ο Παύλος προσδιορίζει ως το σύμβολο της σταυρώσεως της σαρκός. Όταν η σάρκα σταυρωθεί, η θεότητα του Χριστού βρίσκεται εντός, και αυτός ο συνδυασμός είναι η σημαία· διότι, όπως δηλώνει η Αδελφή White, «Όταν ο χαρακτήρας του Χριστού αναπαραχθεί τελείως στα τέκνα Του, τότε θα επιστρέψει για αυτούς».

> «Η ανθρώπινη φύση είναι διεφθαρμένη και δικαίως καταδικάζεται από έναν άγιο Θεό. Αλλά έχει προβλεφθεί μέριμνα για τον μετανοούντα αμαρτωλό, ώστε, διά της πίστεως στην εξιλέωση του μονογενούς Υιού του Θεού, να λάβει άφεση αμαρτιών, να βρει δικαίωση, να λάβει υιοθεσία στην επουράνια οικογένεια και να γίνει κληρονόμος της βασιλείας του Θεού. Ο μετασχηματισμός του χαρακτήρα επιτελείται διά της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος, το οποίο εργάζεται επάνω στον άνθρωπο, εμφυτεύοντας σ' αυτόν, σύμφωνα με την επιθυμία του και τη συγκατάθεσή του να γίνει τούτο, μια νέα φύση. Η εικόνα του Θεού αποκαθίσταται στην ψυχή, και ημέρα με την ημέρα ενδυναμώνεται και ανανεώνεται διά της χάριτος, και καθίσταται όλο και περισσότερο ικανός να αντανακλά τελειότερα τον χαρακτήρα του Χριστού εν δικαιοσύνη και αληθινή αγιότητα.»

> «Το έλαιο, το τόσο αναγκαίο για εκείνους που παριστάνονται ως μωρές παρθένες, δεν είναι κάτι που πρέπει να τίθεται εξωτερικά. Χρειάζεται να εισαγάγουν την αλήθεια στο αγιαστήριο της ψυχής, ώστε να καθαρίζει, να εξευγενίζει και να αγιάζει. Δεν έχουν ανάγκη από θεωρία· έχουν ανάγκη από τις ιερές διδασκαλίες της Αγίας Γραφής, οι οποίες δεν είναι αβέβαια, ασύνδετα δόγματα, αλλά ζώσες αλήθειες, που περιλαμβάνουν αιώνια συμφέροντα και έχουν το κέντρο τους στον Χριστό. Εν αυτώ βρίσκεται ο πλήρης οργανισμός της θείας αληθείας. Η σωτηρία της ψυχής, διά της πίστεως στον Χριστό, είναι το έδαφος και ο στύλος της αληθείας. Εκείνοι που ασκούν αληθινή πίστη στον Χριστό το καθιστούν φανερό με αγιότητα χαρακτήρα, με υπακοή στον νόμο του Θεού. Αντιλαμβάνονται ότι η αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού φθάνει έως τον ουρανό και περιλαμβάνει την αιωνιότητα. Κατανοούν ότι ο χαρακτήρας του χριστιανού πρέπει να αναπαριστά τον χαρακτήρα του Χριστού και να είναι πλήρης χάριτος και αληθείας. Σε αυτούς μεταδίδεται το έλαιο της χάριτος, το οποίο συντηρεί ένα φως που δεν αποτυγχάνει ποτέ. Το Άγιο Πνεύμα στην καρδιά του πιστού τον καθιστά πλήρη εν Χριστώ. Δεν αποτελεί αναμφισβήτητη απόδειξη ότι ένας άνδρας ή μία γυναίκα είναι χριστιανός επειδή

εκδηλώνει βαθιά συγκίνηση όταν βρίσκεται υπό διεγερτικές περιστάσεις. Εκείνος που ομοιάζει προς τον Χριστό έχει στην ψυχή του ένα βαθύ, σταθερό, υπομονητικό στοιχείο, και όμως έχει συναίσθηση της ίδιας του της αδυναμίας και δεν εξαπατάται ούτε παρασύρεται από τον Διάβολο ώστε να εμπιστεύεται τον εαυτό του. Έχει γνώση του λόγου του Θεού και γνωρίζει ότι είναι ασφαλής μόνο όταν θέτει το χέρι του μέσα στο χέρι του Ιησού Χριστού και κρατεί σταθερά από αυτόν.»

«Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται με μια κρίση. Όταν η σπουδαία φωνή αντήχησε κατά το μεσονύκτιο: "Ιδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού", οι κοιμώμενες παρθένες εξυπνήσαν από τον ύπνο τους, και φάνηκε ποιοι είχαν κάνει προετοιμασία για το γεγονός. Και οι δύο ομάδες αιφνιδιάστηκαν, αλλά η μία ήταν προετοιμασμένη για την έκτακτη ανάγκη, ενώ η άλλη βρέθηκε απροετοίμαστη. Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται από τις περιστάσεις. Οι έκτακτες περιστάσεις αναδεικνύουν το αληθινό μέταλλο του χαρακτήρα. Κάποια αιφνίδια και απροσδόκητη συμφορά, πένθος ή κρίση, κάποια απρόβλεπτη ασθένεια ή οδύνη, κάτι που φέρνει την ψυχή πρόσωπο προς πρόσωπο με τον θάνατο, θα φέρει στο φως την αληθινή εσωτερική ποιότητα του χαρακτήρα. Θα καταστεί φανερό αν υπάρχει ή όχι πραγματική πίστη στις υποσχέσεις του λόγου του Θεού. Θα καταστεί φανερό αν η ψυχή στηρίζεται ή όχι από τη χάρη, αν υπάρχει έλαιο στο αγγείο μαζί με τη λυχνία.»

«Σε όλους έρχονται καιροί δοκιμασίας. Πώς φερόμαστε υπό τη δοκιμή και την εξέταση του Θεού; Σβήνουν οι λυχνίες μας; ή εξακολουθούμε να τις κρατούμε αναμμένες; Είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε έκτακτη ανάγκη μέσω της σύνδεσής μας με Εκείνον που είναι πλήρης χάριτος και αληθείας; Οι πέντε φρόνιμες παρθένες δεν μπορούσαν να μεταδώσουν τον χαρακτήρα τους στις πέντε μωρές παρθένες. Ο χαρακτήρας πρέπει να διαμορφώνεται από εμάς ως άτομα. Δεν μπορεί να μεταβιβασθεί σε άλλον, ακόμη και αν ο κάτοχός του ήταν πρόθυμος να κάνει τη θυσία. Υπάρχουν πολλά που μπορούμε να κάνουμε ο ένας για τον άλλον όσο το έλεος ακόμη παραμένει. Μπορούμε να εκπροσωπούμε τον χαρακτήρα του Χριστού. Μπορούμε να δίνουμε πιστές προειδοποιήσεις στους πλανωμένους. Μπορούμε να ελέγχουμε, να επιτιμούμε, με κάθε μακροθυμία και διδαχή, φέρνοντας τις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής στην καρδιά. Μπορούμε να προσφέρουμε εγκάρδια συμπάθεια. Μπορούμε να προσευχόμαστε μαζί και ο ένας για τον άλλον. Με το να ζούμε προσεκτική ζωή, με το να διατηρούμε άγια διαγωγή, μπορούμε να δίνουμε παράδειγμα τού τι πρέπει να είναι ένας Χριστιανός· αλλά κανένα πρόσωπο δεν μπορεί να δώσει σε άλλον το δικό του καλούπι χαρακτήρα. Ας εξετάσουμε δεόντως το γεγονός ότι πρόκειται να σωθούμε, όχι ως ομάδες, αλλά ως άτομα. Θα κριθούμε σύμφωνα με τον χαρακτήρα που έχουμε διαμορφώσει. Είναι επικίνδυνο να αμελούμε να προετοιμάσουμε την ψυχή για την αιωνιότητα και να αναβάλλουμε τη συμφιλίωσή μας με τον Θεό μέχρι την επιθανάτια κλίνη. Με τις καθημερινές συναλλαγές της ζωής, με το πνεύμα που εκδηλώνουμε, καθορίζουμε την αιώνια μοίρα μας. Εκείνος που είναι πιστός στο ελάχιστο, είναι πιστός και στο πολύ. Εάν έχουμε κάμει τον Χριστό υπόδειγμά μας, εάν έχουμε περπατήσει και εργασθεί όπως Εκείνος μάς έδωσε παράδειγμα στην ίδια Του τη ζωή, θα είμαστε σε θέση να αντιμετωπίσουμε τις επίσημες εκπλήξεις που θα έλθουν επάνω μας στην εμπειρία μας, και να πούμε από την καρδιά μας: "Όχι το θέλημά μου, αλλά το δικό Σου, ας γίνει."»

«Είναι κατά τον καιρό της δοκιμασίας, τον καιρό στον οποίο ζούμε, που πρέπει με ηρεμία να στοχαζόμαστε τους όρους της σωτηρίας και να ζούμε σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που τίθενται στον λόγο του Θεού. Πρέπει να παιδαγωγούμε και να εκπαιδεύουμε τους εαυτούς μας, ώρα με την ώρα και ημέρα με την ημέρα, με προσεκτική πειθαρχία, ώστε να επιτελούμε κάθε καθήκον. Πρέπει να γνωρίσουμε τον Θεό και τον Ιησού Χριστό, τον οποίον απέστειλε. Σε κάθε δοκιμασία είναι προνόμιό μας να αντλούμε από Εκείνον που έχει πει: "Ας κρατηθεί από τη δύναμή μου, για να κάνει ειρήνη μετ' εμού· και ειρήνη μετ' εμού θα κάνει." Ο Κύριος λέγει ότι είναι περισσότερο πρόθυμος να μας δώσει το Άγιο Πνεύμα απ' όσο οι γονείς να δώσουν άρτο στα παιδιά τους. Ας έχουμε, λοιπόν, το έλαιο της χάριτος στα αγγεία μας μαζί με τις λαμπάδες μας, ώστε να μη βρεθούμε μεταξύ εκείνων που παριστάνονται ως μωρές παρθένοι, οι οποίες δεν ήταν προετοιμασμένες να εξέλθουν σε συνάντηση του νυμφίου.» Review and Herald, September 17, 1895.

Το λάβαρο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι προτυπώθηκαν από την περιτομή του Αβραάμ και από τις οκτώ ψυχές επάνω στην κιβωτό, είναι οι φρόνιμες παρθένες της παραβολής, οι οποίες αντανακλούν τελείως τον χαρακτήρα του Χριστού κατά την επικείμενη κρίση. Είναι απολύτως πρέπον ότι η Αδελφή Ουάιτ έκλεισε το απόσπασμα παραθέτοντας τον Ησαΐα, διότι πρόκειται για περικοπή που αναφέρεται άμεσα στον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ψάλατε δι' αὐτήν, Ἀμπελὼν οἴνου ἐρυθροῦ. Ἐγὼ ὁ Κύριος φυλάττω αὐτόν· θέλω ποτίζει αὐτὸν πάσαν στιγμήν· μήποτε τις βλάψῃ αὐτόν, θέλω φυλάττει αὐτὸν νύκτα καὶ ἡμέραν. Θυμὸς δὲν εἶναι ἐν ἐμοί· τίς θέλει παρατάξει ἐναντίον μου ἐν μάχῃ ἀκάνθας καὶ τριβόλους; ἐγὼ θέλω διέλθει διὰ μέσου αὐτῶν, θέλω κατακαύσει αὐτοὺς ὁμοῦ. Ἢ ἀς κρατηθῇ τῆς ἰσχύος μου, διὰ νὰ κάμῃ εἰρήνην μετ' ἐμοῦ· καὶ εἰρήνην μετ' ἐμοῦ θέλει κάμει. Θέλει κάμει τοὺς ἐρχομένους ἐκ τοῦ Ἰακὼβ νὰ ῥιζώσωσιν· ὁ Ἰσραὴλ θέλει ἀνθίσει καὶ βλαστήσει, καὶ γεμίσει τὸ πρόσωπον τῆς οἰκουμένης ἀπὸ καρπόν. Μήπως ἐπάταξεν αὐτόν, καθὼς ἐπάταξε τοὺς πατάξαντας αὐτόν; ἢ ἐφονεύθη κατὰ τὴν σφαγὴν τῶν φονευθέντων ὑπ' αὐτοῦ; Μετὰ μέτρου, ὅτε ἐκβλαστάνῃ, θέλεις διαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ· συγκρατεῖ τὸν σκληρὸν αὐτοῦ ἄνεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν θέλει καθαρισθῇ ἡ ἀνομία τοῦ Ἰακώβ· καὶ τοῦτο εἶναι πᾶς ὁ καρπὸς, τὸ νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ· ὅταν καταστήσῃ πάντας τοὺς λίθους τοῦ θυσιαστηρίου ὡς λίθους κιμωλίας συντετριμμένους, τὰ ἄλση καὶ τὰ εἴδωλα δὲν θέλουσι σταθῇ. Ἀλλ' ἡ ὀχυρὰ πόλις θέλει εἶσθαι ἔρημος, καὶ ἡ κατοικία ἐγκαταλελειμμένη, καὶ ἀφεθεῖσα ὡς ἔρημος· ἐκεῖ θέλει βοσκῆ ὁ μόσχος, καὶ ἐκεῖ θέλει κατακλίνεσθαι, καὶ κατατρώγει τοὺς κλάδους αὐτῆς. Ὅταν οἱ κλάδοι αὐτῆς ξηρανθῶσι, θέλουσι συντριφθῆ· γυναῖκες ἔρχονται καὶ θέτουσιν αὐτοὺς εἰς πῦρ· διότι εἶναι λαὸς ἀσύνετος· διὰ τοῦτο ὁ Ποιήσας αὐτοὺς δὲν θέλει ἐλεήσει αὐτούς, καὶ ὁ Πλάσας αὐτοὺς δὲν θέλει δείξει εἰς αὐτοὺς χάριν. Ἠσαΐας 27:2–11.

Η «ημέρα του ανατολικού ανέμου», κατά την οποία η ανομία του Ιακώβ καθαίρεται και η άλλη τάξη των «λαών ασυνέτων» συνάγεται και καίεται, είναι ο καιρός της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Κατά την περίοδο εκείνη, όποιος επιθυμεί να συνάψει ειρήνη με τον Χριστό μπορεί να το πράξει, αλλά οι τελικές κινήσεις είναι ταχείες.

Οι ιερείς έπρεπε να είναι τριάντα ετών όταν άρχιζαν να υπηρετούν, και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι η βασιλεία ιερέων του Πέτρου, οι οποίοι ανανεώνουν τη διαθήκη με τον Θεό κατά τις έσχατες ημέρες.

> Και σεις επίσης, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιο, για να προσφέρετε πνευματικές θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό διά του Ιησού Χριστού. 1 Πέτρου 1:5.

Οι ιερείς προετοιμάζονταν να διακονήσουν κατά τη διάρκεια μιας οκταήμερης τελετής χρίσεως· ως εκ τούτου, ο αριθμός οκτώ αποτελεί σύμβολο του κεχρισμένου ιερατείου που βρίσκεται μέσα στην κιβωτό.

Η Ράβδος του Ααρών

Το χρισμένο ιερατείο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνεται μέσα στην κιβωτό της διαθήκης ως η ράβδος του Ααρών, η βλαστήσασα. Όταν η ράβδος του Ααρών εβλάστησε, παρείχε μια διάκριση μεταξύ του Ααρών και των άλλων ράβδων των φυλών του Ισραήλ, οι οποίες δεν εβλάστησαν. Στις Γραφές, η βροχή είναι εκείνη που παράγει τη βλάστηση των φυτών.

Όλοι οι προφήτες αναφέρονται στις έσχατες ημέρες· έτσι, η ράβδος της ιερατείας του Ααρών αντιπροσωπεύει το χρίσμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων μέσα σε μια κατάσταση που ευθυγραμμίζεται με τον Ηλία στο Κάρμηλο και με τους Μιλλερίτες το 1844. Αναφέρεται στο σημείο όπου υπάρχει σαφής διάκριση μεταξύ των αληθινών και των ψευδών μηνυμάτων της όψιμης βροχής. Η διάκριση αυτή γίνεται από τον Ιωήλ, όταν προσδιορίζει ότι ο «νέος οίνος» αφαιρείται από μία τάξη. Η τάξη από της οποίας τα στόματα αφαιρείται ο νέος οίνος είναι οι μεθύοντες του Εφραίμ του Ησαΐα. Είναι επίσης εκείνοι που κατηγόρησαν τους μαθητές ότι ήταν μεθυσμένοι κατά την Πεντηκοστή, και είναι οι στασιαστές του 1888, οι οποίοι ακολούθησαν τους πατέρες τους, που ήταν οι στασιαστές του 1863. Όλες αυτές οι γραμμές προφητείας ευθυγραμμίζονται με τη γραμμή την οποία η Αδελφή White προσδιορίζει ότι λαμβάνει χώρα όταν ο κόσμος συνειδητοποιεί ότι ο Αντβεντισμός γνώριζε για τις πύρινες σφαίρες του Νάσβιλ επί περίπου εκατόν είκοσι πέντε έτη και δεν είπε τίποτε.

8, Ογδόντα και 81

Ο αριθμός τριάντα και ο αριθμός οκτώ είναι σύμβολα της ιερωσύνης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι είναι το λάβαρο των εσχάτων ημερών, το οποίο αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της Θεότητας και της ανθρωπότητας. Ο αριθμός οκτώ είναι το δέκατο του αριθμού ογδόντα, ο οποίος είναι ο αριθμός των ογδόντα ανδρείων ιερέων, οι οποίοι μαζί με τον αρχιερέα αντιστάθηκαν στον βασιλέα Οζία, ο οποίος επιχείρησε να προσφέρει θυμίαμα στον άγιο τόπο. Ογδόντα ένα αντιπροσωπεύει τη Θεότητα συνδυασμένη με την ανθρωπότητα στο πλαίσιο της ιερωσύνης της θριαμβεύουσας εκκλησίας. Η ιστορία της ανταρσίας του Οζία συνδέει εκείνη την ιερωσύνη των ογδόντα ενός μέσα στην ίδια την κρίση που ευθυγραμμίζεται με την ανταρσία του Πτολεμαίου αμέσως μετά τη μάχη της Ραφίας. Όλοι οι προφήτες ταυτοποιούν τις έσχατες ημέρες, ώστε η ιερωσύνη της Θεότητας συνδυασμένης με την ανθρωπότητα, η οποία είναι η ιερωσύνη της θριαμβεύουσας εκκλησίας, αποτελούμενη από ογδόντα ανθρώπινους ιερείς και έναν θείο

Αρχιερέα, να ταυτοποιείται στην ιστορία που άρχισε το 2014, όταν εκκίνησε ο Ουκρανικός Πόλεμος.

Το μεσαίο κεφάλαιο της δωδεκάκεφαλης ακολουθίας της Γενέσεως είναι το δέκατο έβδομο κεφάλαιο. Το μεσαίο εδάφιο της δωδεκάκεφαλης ακολουθίας είναι το εδάφιο είκοσι δύο. Το εδάφιο είκοσι δύο σηματοδοτεί ένα σαφές τέλος μιας συνομιλίας μεταξύ του Θεού και του Αβραάμ, η οποία άρχισε στο εδάφιο ένα, προσδιορίζοντας έτσι το εδάφιο είκοσι δύο ως το τέλος μιας προφητικής ακολουθίας που φέρει τη σφραγίδα των είκοσι δύο γραμμάτων του εβραϊκού αλφαβήτου. Το μεσαίο εδάφιο της ακολουθίας των είκοσι δύο εδαφίων είναι το εδάφιο ένδεκα, το οποίο με τη σειρά του είναι το μέσον τριών εδαφίων που προσδιορίζουν το σημείο του λάβαρου των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το εδάφιο ένδεκα είναι, επομένως, το μέσον τριών διακεκριμένων εδαφίων, και το εδάφιο ένδεκα μεταδίδει την πρωτεύουσα αλήθεια όχι μόνο των είκοσι δύο εδαφίων, αλλά και των τριών εδαφίων εντός των οποίων βρίσκεται, προσδιορίζοντας έτσι τα εδάφια ένδεκα και είκοσι δύο ως την αρχή και το τέλος της πρωτεύουσας σκέψεως. Έτσι, τα εδάφια ένδεκα έως είκοσι δύο στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο αποτελούν το πρωτεύον θέμα των κεφαλαίων ένδεκα έως είκοσι δύο.

Το μέσον των κεφαλαίων ένδεκα έως είκοσι δύο στο βιβλίο του Ματθαίου είναι το δέκατο έκτο κεφάλαιο.

> Τότε παρήγγειλε στους μαθητές του να μη πουν σε κανέναν ότι αυτός ήταν ο Ιησούς ο Χριστός. Ματθαίος 16:20.

Όπως και στο μέσον της Γενέσεως, το εδάφιο είκοσι σηματοδοτεί το τέλος μιας συγκεκριμένης συνομιλίας που άρχισε στο εδάφιο δεκατρία, όταν ο Χριστός και οι μαθητές έφθασαν στην Καισάρεια Φιλίππου.

> Όταν ο Ιησούς ήλθε στα μέρη της Καισαρείας του Φιλίππου, ηρώτησε τους μαθητές αυτού, λέγων: Τίνα λέγουσιν οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ, ο Υιός του ανθρώπου; Και εκείνοι είπον: Άλλοι λέγουσιν ότι είσαι Ιωάννης ο Βαπτιστής· άλλοι, Ηλίας· και άλλοι, Ιερεμίας, ή εις των προφητών. Λέγει προς αυτούς: Σεις δε, τίνα με λέγετε ότι είμαι; Και αποκριθείς ο Σίμων Πέτρος είπε: Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος. Και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτόν: Μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σαρξ και αίμα δεν σοι απεκάλυψαν τούτο, αλλ' ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς. Και εγώ δε σοι λέγω, ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι αν δήσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι αν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς. Τότε παρήγγειλε εις τους μαθητάς αυτού να μη είπωσι προς μηδένα ότι αυτός είναι ο Ιησούς ο Χριστός. Ματθαίος 16:13–20.

Ραφία και Πάνιον

Όχι μόνο η μεσαία περικοπή του Ματθαίου αντιπροσωπεύει μία διακριτή συνομιλία και θέμα, αλλά, καθώς ακριβώς ο συμβολισμός της διαθήκης στη μαρτυρία της Γένεσης ευθυγραμμίζεται με τη μάχη της Ραφίας, η συνομιλία του Ματθαίου λαμβάνει χώρα στην Καισάρεια Φιλίππου, δηλαδή στο Πάνειον. Το Πάνειον του εδαφίου δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα είναι το μέσον της

δωδεκακεφάλαιης γραμμής του Ματθαίου, και η Ραφία του εδαφίου ένδεκα του Δανιήλ ένδεκα είναι το μέσον της δωδεκακεφάλαιης γραμμής της Γένεσης.

Τα 250 έτη που άρχισαν το 457 π.Χ. ολοκληρώθηκαν το 207 π.Χ., στο μέσο μεταξύ της Ραφίας του εδαφίου ένδεκα και του Πανίου του εδαφίου δεκαπέντε, όπου συγκλίνουν το σημείο της περιτομής του Αβραάμ και η ομολογία του Πέτρου περί του Μεσσία. Στη γραμμή του βιβλίου του Ματθαίου, ο Πέτρος μαρτυρεί ότι αναγνώρισε τον Χριστό, τον Υιό του Θεού, κατά το βάπτισμά Του.

Ο Σίμων σημαίνει «αυτός που ακούει» και ο Βαριωνᾶς σημαίνει «υἱὸς τῆς περιστερᾶς». Ὁ Σίμων ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἄκουσε τὸ μήνυμα τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε μὲ μορφὴ περιστερᾶς. Τὸ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ προεικόνιζε τὴν 11η Αὐγούστου 1840, ὅταν ὁ ἰσχυρὸς ἄγγελος τοῦ Ἀποκαλύψεως δέκα κατέβηκε. Ὁ ἴδιος ἄγγελος κατέβηκε στὶς 11/9. Ὁ Πέτρος ἀντιπροσωπεύει ἐκείνους ποὺ ἀναγνωρίζουν τὴν 11/9 ὡς τὸ δοκιμαστικὸ μήνυμα τῆς γενεᾶς τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ο Πέτρος αντιπροσωπεύει εκείνους που χρησιμοποιούν τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμή». Είναι ο «υιός» της περιστεράς· επομένως, ως υιός, αντιπροσωπεύει συμβολικά την τελευταία γενεά. Ο Πέτρος είναι σύμβολο της τελευταίας γενεάς και, με τη συμβολική αρίθμηση του ονόματός του, αντιπροσωπεύει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ο Πέτρος αντιπροσωπεύει την τελική γενεά που ακούει το μήνυμα της ενδυναμώσεως όταν ο Χριστός εμφανίζεται στην προφητική γραμμή. Ο Πέτρος αναγνώρισε το μήνυμα που συνδεόταν με τη βάπτιση του Χριστού, και έτσι ο Πέτρος μπορούσε να προσδιορίσει τον Ιησού ως τον κεχρισμένο, δηλαδή Μεσσία στα εβραϊκά και Χριστό στα ελληνικά. Ο Πέτρος αντιπροσωπεύει εκείνους που κατανοούν ότι ο άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, ο οποίος κατήλθε στις 9/11, είχε επίσης καταβεί στις 11 Αυγούστου 1840. Ο Πέτρος αντιπροσωπεύει εκείνους που κατανοούν τη 9/11 ως ορόσημο το οποίο εδραιώνεται μόνον από τη μαρτυρία δύο ή τριών γραμμών.

Η ομολογία του Πέτρου είναι ότι η 11η Σεπτεμβρίου προσδιορίζει την έλευση του τρίτου αλίμονο, το οποίο αποτελεί το μήνυμα της δοκιμασίας για την τελευταία γενεά. Στην ομολογία εκείνη συντελείται η αλλαγή του ονόματος. Ο Αβραάμ βρίσκεται στη Ραφία και ο Πέτρος βρίσκεται στο Πάνειον, ακριβώς πριν από τον σταυρό. Μεταξύ του Πανείου και του σταυρού ο Πέτρος πρόκειται να επισκεφθεί το Όρος της Μεταμορφώσεως. Στο Πάνειον ο Σίμων μεταβάλλεται σε Πέτρο, όταν έδωσε την ομολογία του για το μήνυμα της δοκιμασίας της γενεάς του. Για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, εκείνο το μήνυμα της δοκιμασίας είναι το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο, το οποίο έφθασε στην προφητική ιστορία κατά την 11η Σεπτεμβρίου.

Η αρχή της δοκιμασίας του Αντβεντισμού άρχισε στην 11η Σεπτεμβρίου, και στο τέλος της δοκιμασίας του Αντβεντισμού το μήνυμα του Ισλάμ της τρίτης ουαί προσδιορίζει πότε και πού μεταβάλλεται το όνομα του Σίμωνος. Το μήνυμα που κατανοεί ο Πέτρος στο τέλος, το οποίο προτυπωνόταν από το μήνυμα της 11ης Σεπτεμβρίου στην αρχή, είναι το διορθωμένο μήνυμα των πυρίνων σφαιρών του Νάσβιλ. Εκεί καταφθάνει η εορτή των σαλπίγγων σε συνάφεια με την ανάληψη του σημαιοφόρου και την κεκλεισμένη θύρα της Ημέρας του Εξιλασμού.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.